

ת"פ 2104/12/14 - מדינת ישראל נגד עבד אלרחמאן פקיה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 2104-12-14 מדינת ישראל נ' פקיה
בפני כבוד השופטת שירלי רנר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עבד אלרחמאן פקיה

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק).

על פי כתב האישום בסמוך לפני האירוע נשוא כתב האישום קשר הנאשם ביחד עם מחמד (חרבי) אבו עסב, מוחמד (גמאל) אבו עסב, נימר דעיס ומוחמד עותמאן (להלן - האחרים) וחרבי אבו עסב קשר לשדוד את רכבו של המתלונן.

2. ביום 16.7.2014 בסמוך לשעה 00.30 נסעו המתלוננים - בעל ואשה ביחד עם ארבעת ילדיהם בני 6, 9, 13 ו-1.5 ברכב מבית קרוביהם בראס אל עמוד לביתם בענתא החדשה. כאשר הגיעו בסמוך לביתם אל מול שער הרכב, יצאו מהרכב המתלוננת ובתה בת ה-13 על מנת לפתוח את השער ואת הבית כאשר המתלונן ושלושת הילדים הנוספים נשארו לשבת ברכב.

3. בסמוך לשעה 00:43 הגיעו הנאשם והאחרים כאשר חלקם רעולי פנים אל הרכב והקיפו אותו מכל צדדיו. מחמד (חרבי) אבו עסב, אשר נשא בידו אקדח נעמד ליד דלת הנהג כיוון את האקדח לכיוון חלון הנהג למקום מושבו של המתלונן והורה לו לצאת מהרכב, לאחר מכן הרים את היד באויר וירה מספר יריות וזאת כדי להטיל אימה על המתלונן ובני משפחתו.

הנאשם והאחרים פנו למתלונן והורו לו ולילדיו לצאת מהרכב. כאשר יצאו שני ילדים מהרכב הגיע אליהם מחמד עותמאן אשר החזיק בידו סכין והרים את הסכין לעבר הילדים והילדים אשר הלכו בתחילה לעבר שער הרכב לקדמת הרכב ברחו לכוון השני ועברו מאחורי הרכב לעבר הבית. המתלונן יצא מהרכב כאשר הוא מחזיק את התינוק בן השנה וחצי והתרחק מהרכב יחד עם שלושת ילדיו.

אז חזרה המתלוננת לכוון הרכב יחד עם בתה וביקשה מהנאשם והאחרים כי יאפשרו להם לקחת את חפציהם האישיים. בזמן שהמתלוננת ובתה אספו את החפצים מהרכב ומתא המטען חלק מהמעורבים באירוע עמדו בקרבתן כאשר בידיהם סכין ואקדח. כאשר הן סיימו לקחת את החפצים דחף אחד האחרים את המתלוננת.

4. לאחר מכן נכנסו הנאשם והאחרים לרכב כאשר מחמד (חריב) אבו עסב נוהג ברכב ונסעו מהמקום. בתום הנסיעה ברכב לקח עמו הנאשם מתוך הרכב מכשיר פלאפון מסוג סמסונג גלקסי השייך למתלוננת.

תשובת הנאשם לכתב האישום

5. בתשובת הנאשם לכתב האישום כפר הנאשם בקשירת הקשר לשדוד את רכבו של המתלונן.

לגירסתו נתבקש על ידי חברו נימר דעיס (להלן - נימר) להתלוות אליו לביתו של המתלונן כדי לקבל ממנו כסף על פי סיכום מוקדם בין אביו של נימר לבין המתלונן, סיכום שהגיעו אליו במהלך סולחה שנערכה בעקבות סכסוך בין השניים על חלקת אדמה, או על נכס מקרקעין כלשהוא. בהתאם לסולחה שנערכה היה המתלונן אמור לשלם סכומים של כסף לאביו של נימר כפיצוי. באותו יום ככל הנראה היה המועד שהמתלונן היה צריך לשלם, אביו של נימר ביקש ממנו שילך להביא כסף והוא פגש את הנאשם וביקש שיתלווה אליו. עניין הכסף היה אמור להיות חלק מההסכמה ולא דבר שהיה אמור להיעשות בכח.

6. הנאשם אישר כי בזמן נוכחותו יחד עם נימר בסמוך לביתו של המתלונן, אכן הגיע המתלונן ברכב, אין הוא יודע מהיכן. עוד אישר כי כאשר המתלוננים הגיעו בסמוך לביתם אל מול שער הרכב, יצאו מהרכב המתלוננת ובתה בת ה-13 על מנת לפתוח את השער ואת הבית כאשר המתלונן ושלושת הילדים הנוספים נשארו לשבת ברכב. הנאשם ציין כי הגיע למקום עם נימר ואז הגיעו יתר האנשים המצויינים בכתב האישום כאשר חלקם רעולי פנים והוא אינו יכול להצביע על שמות - מי נשא מה, אך באירוע עצמו הנאשם הופתע שבמהלך שהייתו במקום החל להתבצע שוד על רכבו של המתלונן והוא אינו קשור כלל ועיקר לשוד הזה.

במהלך האירוע כאשר אחד הנוכחים ניסה לאיים עם סכין על אשתו של המתלונן, הנאשם דחף אותו ואמר לו שהם לא באו להרוג ולפצוע אנשים אלא לקחת את הכסף. במהלך האירוע אף עזר הנאשם למתלוננת לבקשתה להוריד שקיות של קניות שקנתה מבגאז' הרכב. הנאשם לא הבחין מה מתרחש מסביב למתלונן עצמו ועל כן לא הבחין לא באירוע עם האקדח ולא באירוע עם הסכין אשר הוכחו מחוסר ידיעה, אם כי במהלך האירוע הבחין הנאשם כי אחד הנוכחים מחזיק באקדח, והופתע. הנאשם הכחיש כל מעורבות בהתרחשות ולפיה ביחד עם אחרים הורה לנאשם לצאת עם ילדיו מהרכב. הנאשם ציין כי במהלך האירוע הופתע לגמרי ממה שהתרחש, קפא במקומו ועל כן גם לא הבחין בכך שהמתלונן יצא מהרכב יחד עם התינוק והתרחק מהרכב יחד עם שלושת ילדיו.

7. הנאשם ציין כי עקב שיקול דעת מוטעה, ועקב המצב הנפשי הקשה שנקלע אליו לאור ההפתעה שהיתה במקום, הוא עלה לרכב של המתלונן יחד עם האחרים, ואולם ירד מהרכב אחרי נסיעה של מספר מטרים ספורים. הנאשם אישר כי לקח מכשיר טלפון שהיה מונח בכיסא האחורי של הרכב, מאחר וסבר שזה שייך לנימר.

ראיות המאשימה

8. מטעם המאשימה העידו נימר, המתלונן, המתלוננת ובתם שהיתה בת 13 בעת האירוע. כן הוגשו קלטת שתיעדה את האירוע במצלמות האבטחה שליד בית המתלוננים ומזכר של דו"ח הצפייה בה, 4 קלטות ותמלוליהן של חקירות הנאשם, קלטת ותמלול חקירה של עימות בין הנאשם לבין נימר וכן מזכר ולפיו זיהה הנאשם בניידת בה נסע את מי שירה באירוע כמוחמד אבו עסב.

נימר דעיס

9. לעדותו עובד בבניין ומהנדס מחשבים, העיד כי הנאשם חבר שלו בערך 3-4 שנים (עמ' 21 לפרוטוקול). לגבי יום האירוע - אביו של נימר אמר היה לקבל כסף מהמתלונן אשר התקשר לאביו ואמר לו כי ישלח את בנו לקחת את הכסף. כשירד ראה את הנאשם שעבר ניתוח, ואמר לו שיבוא איתו ויחליף אוירה (עמ' 23). נימר העיד כי עם הנאשם נפגש בכניסה למחנה (עמ' 24). הוא עצמו הלך ברגל והנאשם בתחבורה ציבורית כי לא יכול היה ללכת בשל הניתוח שעבר והוא אמר לו לחכות במסעדה ליד בית המתלונן. בדרך פגש את מחמד אהד עלקם (להלן - עלקם) והוא היה איתם (עמ' 25).

הם הגיעו למקום והוא התקשר למתלונן שאמר לו לחכות. הייתה קבוצת בחורים לידם ששאלו מה הוא רוצה והוא אמר להם כסף מהמתלונן (עמ' 23). קבוצת הצעירים שהייתה במקום כשהגיעו מנתה ארבעה צעירים והם חיכו למתלונן בערך עשר דקות (עמ' 26).

10. כשהמתלונן הגיע הוא הלך לדבר איתו כדי לקחת את הכסף והמתלונן אמר לו לחכות כדי לתת לו את הכסף (עמ' 24; 27). אז עלתה הקבוצה האחרת, התנפלה על המתלונן והוא והנאשם ברחו (עמ' 23; 29). כשברחו אשה צעקה, והוא והנאשם חזרו ועזרו לה עם החפצים ואחר כך התרחקו מהמקום. כשחזרו זה היה לאחר הירי (עמ' 24; 29).

השכנים הגיעו כששמעו את קולות הירי והפרידו. הנאשם לא יכול היה לרוץ כי היה אחרי ניתוח ולו עצמו יש אלרגיה בחזה. הם פחדו מהשכנים שהחלו להתאסף, עלו לג'יפ והתרחקו מהשכנים (עמ' 24; 30). הוא, הנאשם ועלקם ישבו בג'יפ מאחור, הקבוצה הנוספת - ארבעה אנשים, חלק עלו לרכב שגנבו וחלק עלו לרכב אחר ששייך להם והם נסעו באמצעותו. הוא, הנאשם ועלקם נסעו כדקה ברכב, התרחקו מהמקום וירדו (31).

כשנשאל איך תיאורו מתיישב עם זה שבחקירת המשטרה אמר שעלקם החזיק סכין הוא משיב שהוא לקח את הסכין מעלקם וזרק אותה, שעלקם תמיד עם סכין. היא לא היתה ביד שלו והוא לא השתמש בה (עמ' 33; 35). עוד העיד כי במשטרה אמר כל מיני דברים לא נכונים ולא קשורים. חצי אמת (עמ' 34).

11. בחקירתו הנגדית אישר כי האירוע התרחש בתקופת הרמדאן במהלכה אנשים יושבים עד שעות מאוחרות בלילה (35).

איברהים מחמוד

12. המתלונן, גר בענתא, קבלן בנין עם חמישה ילדים בגילאי 17, 14, 12, 10, 4. העיד כי הרכב שנלקח ממנו עלה לו ₪450,000 (עמ' 40). לעדותו חזר ב-02.30 הביתה עם אשתו וילדיו. אשתו נתנה לו את התינוק וירדה לפתוח את

השער כדי שיכניס את הרכב לחניון של הבית ובאו אליו 6-7 אנשים עם נשק וסכינים. הורידו את ילדיו, התחילו לירות באוויר ולקחו את הרכב שלו ממנו (עמ' 41).

בכל הנוגע לרקע לאירועים העיד כי קנה אדמה מאייד דעים (אביו של נימר), שילם חלק מהמחיר ונותרה יתרה עד הרישום בטאבו. אייד לא חיכה שישלם את מלוא המחיר אלא שלח אנשים לקחת את הרכב נגד רצונו (עמ' 42). עוד העיד כי אייד דעים הלך לאבו עסב ואמר שמגיע לו כסף מהמתלון. הוא עצמו פתר את העניין עם אייד דעים ונותר לו חוב של 70,000, אך אבו עסב שאל מה פתאום הוא סוגר ענין מאחורי הגב שלו וביקש תשלום של 100,000. המתלון לא הסכים ואבו עסב נתן לו 24 שעות ואחר כך שלח את הקבוצה הזו (עמ' 44).

13. בחקירתו הנגדית ציין כי יתכן והיו גם 10 אנשים במקום (עמ' 45) אם כי המספר שציין במשטרה, 5, יותר מדויק (עמ' 50) וכי הרכב נמצא כיום בביתו של אבו עסב אשר רק גדר מפרידה בין ביתו לבין בית המתלון (עמ' 47; 49). הוא סיפר כי אינו רוצה להעיד בנוגע למשפחת אבו עסב (עמ' 51-52; 54) אך שב ואישר כי אבו עסב אמר כי יש לו 24 שעות לשלם ואז נשדד (עמ' 53). עוד העיד כי אבו עסב רצה לקחת מאייד דעים 100,000 בלי שמגיע לו ולאיד דעים אין כספים והוא חלש אז הוא בא אליו (עמ' 56).

ר' עבאד אל חאלק

14. בתם בת ה-15 של המתלוננים (עמ' 56). העידה כי היא ואמה נכנסו לבית ואמא שלה הלכה לפתוח את השער כדי להכניס את הרכב, היא שמעה קולות ירי והם נכנסו לבית, אחר כך יצאו והתברר שזו משפחת אבו עסב. אמא שלה שאלה מי הם והם ענו לה שהם משפחת אבו עסב ומבקשים סליחה. עוד העידה כי אחר כך נכנסו שוב ויצאו לקחת את התיק של אמא שלה ואמרו שרוצות להוציא את הדברים של אח שלה מתא המטען. אחד בא, רעול פנים, ופתח להן את תא המטען והתחיל לזרוק את הדברים על הרצפה ואז הן לקחו את הדברים ונכנסו לבית והם לקחו את הרכב (עמ' 57-58, 60).

לאנא עהד אלחק

15. נשואה למתלון ואמם של חמשת ילדיו. העידה כי ביום האירוע היה רמדאן והם היו מוזמנים אצל משפחתה. התפילה אינה מסתיימת לפני 00.30 והם נסעו הביתה אחרי התפילה.

כשהגיעו למקום היא ובתה ירדו מהרכב כדי לפתוח את השער, ואז ראתה אנשים שהתנפלו על הרכב ומישהוא צעק לעברה להיכנס פנימה (עמ' 63). אחר כך שמעה קול יריה, במצלמות ראתה את ילדיה יורדים מהרכב, הם רצו להיכנס לבית מקדימה ואז מישהוא החזיר אותם ואמר להם שיעברו מאחורה, איש שמן שאינה יודעת בדיוק במה אחז. הם נכנסו לבית והיא יצאה. היא אמרה לבעלה ולהם שהתיק שלה והתעודת זהות שלה באוטו. זה שנהג נתן לה את התיק, את הפלאפון ואת התעודת זהות ומרוב שהתבלבל גם מפיות ועט. ואז ביקשה גם את הדברים של הבן שלה מהבגאז'. אחד פתח את הבגאז' והיושבים מאחור פתחו את הדלתות וירדו ליד הבגאז'. היו סביבה שלושה. אחד מימין, אחד משמאל ואחד מאחור. היא ראתה שניים שיש להם סכינים. זה שמימין לה הרים את הז'קט עד האוזניים. אחד מהם הוריד את הדברים לרצפה, וכשזרק את הדברים המכסים של הבקבוקים נשברו. היא העידה כי רצה לסיים במהירות (עמ' 64; 66). זה שעמד מימינה אחז בסכין והושיט אותה קדימה והיא פחדה שלא ידקור אותה מאחור. לעדותה לא היה מישהוא שדחף אותה כדי להרחיק אותה מהסכין ולאחר שזה שהחזיק את הסכין הושיט אותה קדימה כדי לאיים עליה היא חזרה

לאחר (עמ' 66; 78). היא ציינה כי כל שלושת אלו שהיו מצדדיה ומאחוריה היו רעולי פנים, לרבות מי שהוריד את הדברים מהבגד' לרצפה (עמ' 65).

16. לעדותה שאלה את הראשון שעלה לרכב והתיישב במושב הנהג מי הם ולמה הם עושים את שעושים והוא אמר שהוא ממשפחת אבו עסב וביקש סליחה (עמ' 65). אף היא העידה כי משפחת אבו עסב גרה קיר לידם (עמ' 69).

לפני האירוע הייתה לעדותה עם שני מכשירי פלאפון שאחד לקחה ואחד כנראה נשאר באוטו על הכסא מאחור. (עמ' 69). היא אישרה שאמרה לחוקר כי באירוע השתתפו בין חמישה לששה אנשים (עמ' 74) וציינה כי אלו שישבו מקדימה ברכב לא היו רעולי פנים וליד מושב הנהג ישב מחמד יאסר אבו עסב אותו הכירה ממקודם (עמ' 75-76).

ראיות הנאשם

17. מטעם הנאשם העידו הנאשם עצמו וכן ד"ר רם שפירא אשר הנאשם ביקש להגיש את המסמך הרפואי שערך בעקבות בדיקת הנאשם מיום 9.6.14.

הנאשם

18. העיד כי נכון שהיה עם נימר אבל בכלל לא ידע שיקרה שוד מזוין (עמ' 82). נימר התקשר אליו ואמר לו שהוא צריך להביא כסף לאבא שלו מאיזה אדם, שיש הסכמה, ורק בשעת המקרה הבין שהתרחשה בעיה. אמנם לא הבין שיש תיאום מוקדם עם אותו אדם אך גם לא הבין שהולכים אליו בהפתעה כדי לקבל ממנו כסף (עמ' 83). בתשובה לשאלה אישר כי הבין מנימר שאם לא ישלם המתלונן כסף יתן את הג'יפ (עמ' 86). נימר אמר לו לבוא בגלל שעבר ניתוח והיה בבית וכך יוכל לצאת קצת (עמ' 83).

הוא יצא עם נימר והגיע לכניסה למחנה פליטים (עמ' 83). גם את עלקם, כמוהו, פגש נימר בדרך ואמר לו שיבוא איתו להביא את הכסף. והוא התלווה, סתם. האחרים לא היו איתם. הם המתינו 40 דקות ואז באו שניים והיו במרחק 6-7 מטר מהם (עמ' 85). הוא לא הצטרף אליהם.

19. בעת האירוע לבש לבן וחולצה קצרה ואינו זוכר אם דיבר עם המתלונן או לא (עמ' 85; 86). הוא עמד ליד הג'יפ, ואז בא בן אדם וירה עם האקדח והוא עצמו שם ידיים על הראש והתרחק. אחר כך שמע אשה צועקת והלך אליה. בגלל שהיו סכינים הרחיק אותה כדי שלא יגרם לה נזק ואז היא ביקשה להוריד דברים מהרכב והוא ונימר הורידו לה דברים מהרכב ושמו את זה ליד הכניסה לבית (עמ' 85).

הנאשם העיד כי אם היה יודע שיש אקדח בכלל לא היה בא. בגלל הירי התאספו אנשים, הוא לא יכול היה לרדת או לברוח בגלל ניתוח שעבר. פחד שיקבל אגרופ והפצע יפתח. נימר עלה לג'יפ, והוא אמר לעצמו "מה אישאר שם?" ועלה אף הוא. הוא נסע מרחק של 10-12 מטר. אז ירדו הוא ונימר וחזרו הביתה (עמ' 85).

הנאשם אישר כי בחקירתו ידע שמדובר באנשים ממשפחת אבו עסב (עמ' 86). הוא העיד כי לא ברח מהמקום לגמרי כשהתחיל הירי בגלל שהיו אנשים והוא היה רחוק מהאיזור שהוא גר בו. בלשונו "אמרתי בחקירה אני אפילו עדיין לא מבין איך עליתי איתם, אני מטומטם" (עמ' 87, ש' 10).

20. בחקירתו הנגדית העיד כי בחקירתו הראשונה במשטרה היה לא מרוכז (עמ' 88), כי רב החקירה הראשונה אינה נכונה וכי אמר מה שאמר כדי להתפטר וללכת (עמ' 90). עוד העיד כי היה מבולבל ולא מרוכז ולכן עלה לג'יפ, כי פחד שאחרת יקבל מכת אגרוף ולא יוכל להסביר כי אינו עם האחרים ולכן התרחק כמה מטרים והלך בדרך מקוצרת הביתה (עמ' 91, 94-95). עוד העיד כי כשנימר ועלקם ירדו מהרכב נשאר פלאפון על המושב והוא חשב ששייך לנימר, כשהתברר לו שלא, לא יכול היה להחזיר לבעלי הרכב והשאיר אצלו (עמ' 97-98).

ד"ר רם שפירא

21. העיד כי לא נכח בניתוח שעבר הנאשם וגם אינו זוכר את המפגש עם הנאשם מיום 9.6.14 בעקבותיו כתב את המסמך נ/1. על סמך המסמך העיד כי המליץ לנאשם באותו מועד להימנע ממאמץ במשך כחודשיים וזאת בעקבות ניתוח חקירת בטן שעבר. כשנשאל האם כחודש וחצי לאחר הביקור אצלו יכול היה הנאשם לבצע הליכה רגלית השיב בחיוב. עם זאת העיד כי קשה לו להעריך אם יכול היה לרוץ ריצה של עד 10 מטר, העיד כי אולי כן אך זה עלול היה לגרום לנזק, אם כי אין זה אומר שהוא לא יכול היה לרוץ.

טענות ב"כ המאשימה

22. לטענת ב"כ המאשימה הנאשם הודה במשטרה כבר בחקירתו הראשונה ויש להעדיף את הגירסא שמסר אז על פני גירסתו בבית המשפט שהיא גירסא שקרית שאין בה אלא כדי לחזק את ראיות התביעה. צפייה בקלטת החקירה הראשונה מוליכה למסקנה שהגירסא הראשונה היא האמיתית והתגובות הרגשיות והספונטאניות של הנאשם במהלך החקירה בנוסף לדינמיקה שלו עם החוקרים מבססות את דבריו כדברי אמת. בנוסף, ובניגוד לאינטואיציה הנאשם הודה בנוגע לעצמו ראשון, סיפר מיוזמתו את כל ההשתלשלות ללא היסוס ופחד והפליל עוד מעורבים. הסבריו של הנאשם במהלך עדותו מדוע מסר את הדברים שמסר במשטרה נטולי הגיון וכוללים סתירות מהותיות. גירסתו שעל דוכן העדים בכל הנוגע לנסיבות עלייתו על הרכב היא בגדר גירסא כבושה, ובלתי אמינה. הסבריו גם אינם מתיישבים עם התנהלותו הבלתי סבירה במהלך השוד ועם נסיבות האירוע. לקיחת הפלאפון על ידו אף היא אינה מתיישבת עם גרסתו כי היה מבולבל ולא ידע כיצד להתנהג. כל גירסתו שבבית המשפט אינה מתיישבת עם הסרטון של האירוע המוביל למסקנה אחת ויחידה ולפיה קבוצת שודדים שהגיעה ביחד ועזבה ביחד, פעלה כמקשה אחת בעת האירוע ללא היסוס על ידי מי מהמשתתפים. לבסוף טוענת ב"כ המאשימה כי על פי המבחנים שנקבעו בפסיקה לביצוע בצוותא הנאשם הינו חלק מהמעגל הפנימי של הביצוע העברייני.

טענות ב"כ הנאשם

23. לטענת ב"כ הנאשם האירוע היה בשני חלקים - הקבוצה הראשונה שכללה את הנאשם, נימר ועלקם אשר הגיעה למקום על מנת לקבל כסף שחייב המתלון לאביו של נימר והקבוצה הנוספת שלא קשורה אליה, אשר נהגה באלימות בעת האירוע ואשר הגיעה למקום בשל רצונו של אבו עסב לקבל כסף מהמתלון לאחר שהאחרון פתר את הסכסוך ישירות מול עימד דעיס, אביו של נימר. הראיות, ובפרט העדים שהעידו מטעם התביעה - נימר, המתלון והמתלוננת, מוכיחים את גירסת הנאשם ושנוכחותו במקום היתה תמימה. עדויותיהם מאששות את גירסת הנאשם בשאלות איך ולמה הגיע למקום, מה ידע או לא ידע עת הגיע למקום ואת התנהלותו בעת האירוע. בעדות המתלון עצמו עולה תמיכה לכך שנוכחו במקום שתי קבוצות ומהסרטון ומעדות המתלוננת עולה התנהלות של הנאשם המלמדת על היעדר כוונותיו לשוד

בעת שהגיע למקום וכי גם אם שתי הקבוצות במקום לא נפגשו באקראי לא היה זה בידיעת הנאשם.

עוד טוען ב"כ הנאשם כי יש לדחות את הטענה כי הסבריו של הנאשם בכל הנוגע לנסיבות העלייה לג'יפ הם בגדר גירסא כבושה שכן גם בחקירתו במשטרה העיד כי רצה להתרחק מהאנשים שהיו במקום. ההפתעה והלחץ שהיו בעת האירוע, שנמשך זמן קצר ביותר, יכולים להסביר את שיקול הדעת המוטעה של הנאשם בעת האירוע. דווקא העובדה שמהרגע הראשון הנאשם קשר עצמו למקום ולאירוע מלמדת שלא סבר כי ביצע עבירה פלילית אלא אך נלווה לחבר לקחת כסף, על פי סיכום מראש, והוא לא קשור למה שעשו האחרים ואינו רואה עצמו כחלק מהקבוצה. כפי שציין הנאשם אילו סבר כי הוא מגיע לבצע שוד היה דואג לכסוי ראש כפי שהגיעו חברי הקבוצה האחרת ויש לקבל את גירסתו כי רק בשעת מעשה ידע שמהוא לא בסדר מתרחש. כל ההתנהלות של הנאשם לפני, בעת ולאחר האירוע תומכת בגירסתו ואף דבריו לבעל הרכב אותם הכחיש בעדותו בבית המשפט ניתנים להסבר ולא של שותפות עם אותה קבוצה נוספת. גם לקיחת הטלפון אינה מלמדת את אשר טוענת ב"כ המאשימה. על כן קיים ספק סביר בראיות המאשימה שיש בו כדי להוביל לזיכוי.

דין

24. יריעת המחלוקת בתיק זה מצומצמת. הנאשם אינו חולק על כך כי רכבו של המתלון נשדד ממנו וכי נכח במקום במהלך האירוע, והמחלוקת מצומצמת למעשה לשאלה האם נוכחותו במקום היתה נוכחות תמימה כטענת הנאשם או שהיה חלק מהמעגל הפנימי של הביצוע העברייני כטענת המאשימה.

הודעות הנאשם במשטרה

25. הנאשם מסר ארבע הודעות במשטרה.

בחקירתו הראשונה מיום 18.11.14 הוא מציין כי הם היו חמישה באירוע - הוא, עלקם, נימר ושניים ממשפחת אבו עסב. הוא מציין כי מי ששלח אותו, את נימר ואת עלקם זה אביו של נימר והם יצאו מביתו בטנדר של משהוא ממשפחת עסב. את השניים ממשפחת אבו עסב הם פגשו במקום האירוע ויחד המתינו למתלון. לגבי אחד ממשפחת אבו עסב ידע לציין את שמו המלא אם כי לא היה בטוח, ולגבי השני - לא ידע את שמו.

לגבי תכלית ההגעה ציין כי רצו לקחת כסף מהמתלון ושהמתלון יתן את הרכב במקום הכסף. עוד הוא אומר כי אביו של נימר אמר להם לקחת את הג'יפ, וכי ידעו שהולכים להביא לו או את הכסף או את הג'יפ.

הוא מציין מספר פעמים בחקירתו זו כי לא ידע שיהיו יריות, כי פחד כששמע אותן וכי אילו היה יודע ודאי לא היה מגיע חשוף פנים כשיש מצלמות במקום וכי חשב שבאים לדבר ולא לירות. הוא גם מתאר כי לאחר האירוע הלך לאביו של נימר ושאל אותו בכעס מדוע לא אמר לו שהולך להיות דבר כזה.

26. בצד האמור הוא מתאר כי הן נימר והן עלקם החזיקו באירוע סכינים אם כי לעדותו האחרון תמיד מחזיק סכין. עוד הוא מתאר כיצד כשהמתלון הגיע למקום ברכב עם משפחתו, מוחמד אבו עסב ירה באוויר 2-3 יריות באקדח, והוא עצמו אמר לבעל הרכב שירגע, **"..שלחו אותנו משפחת אבו עסב, זה שירה עליך ממשפחת אבו עסב, תן את הג'יפ, תביא את הכסף וקח את הג'יפ.."** (ר' תמלול של DVD 7, עמ' 17, ש' 29-31). הוא מתאר כי אז ירד בעל הרכב ממנו ואמר שיקחו אותו וביקש כי רק יורידו את הדברים שקנה מהרכב. אז הנאשם אמר לזה שהחזיק באקדח כי

יעצור והוא ונימר הורידו את הדברים. הנאשם מאשר כי בעל הג'יפ רק מהפחד נתן את הג'יפ וכי לא רצה לתת אותו. עוד הוא מתאר כי במהלך האירוע שם עלקם את הסכין על האשה והוא דחף אותו ושאל אותו מה הוא עושה?

הוא מתאר כי עם סיום האירוע הוא עלה ביחד עם האחרים לג'יפ, נסעו עשרה מטר ואז ירדו הוא, נימר ועלקם מהג'יפ ואלו ממשפחת אבו עסב המשיכו. הוא מציין כי לקח את הפלאפון שהיה עם מסך שבור ונותר על המושב האחורי לאחר שסבר כי שייך לאחד מאלו שהיו איתו.

27. בחקירתו השנייה מיום 23.11.14 הוא מעיד כי אף אחד לא אמר לו שהולכים לקחת ג'יפ וכי ידע שהולכים לקחת כסף, כך אמר לו נימר. עוד הוא מציין כי לא בא לירות וכי אמר לאשה עת ביקשה את החפצים מתא המטען כי אם היה יודע שכל זה יקרה לא היה בא. הוא שוב מציין כי לעלקם היתה סכין וכי הוא הפחיד איתה את הילדים אך לנימר שהיה איתו, הוא אומר כי לא היתה סכין. הוא מתאר כיצד פתח את הבגז' והוריד למתלוננת את השקיות וכיצד בתום האירוע הג'יפ נסע רוורס אליו כעשרה מטר, הוא עלה, נסע כ-20 מטר ואז ירד והלך דרך ההרים.

הוא מפרט כיצד עובר לאירוע חיכו למתלונן עד שהגיע, בבית של קרוב של אבו עסב, מתחת לעצים, כאשר בעל הטנדר שלקח אותם אמר להם שזה הבית. אבו עסב הוא מי שקיבל טלפון שבעל הג'יפ בדרך.

28. חקירתו השלישית מיום 25.11.14 מתקיימת לאחר שנערך עימות בינו לבין נימר בשעה מוקדמת יותר באותו היום. בחקירתו זו הוא מציין כי הם היו שלושה, לא חמישה, שלושה שהגיעו לבית של אבו עסב ואת האחרים שהגיעו הוא לא מכיר. הם עצמם הגיעו לקחת כסף וכך גם האחרים. הוא עלה לג'יפ כי **"מה אתה רוצה? שנמשיך לעמוד שם? שירה בנו יעני...אולי יש לו משהו...שיירה בנו"**. ולשאלה מי היה יורה משיב **"אני לא יודע אולי הגבר אולי אחד מהמשפחה שלו"** (עמ' 6 לתמליל, ש' 34-38). שוב הוא מדגיש כי נסע בקושי 10, 20 מטר לאחר שעלה על הג'יפ וכי הם ירדו, עלו להר וברחו.

29. בחקירתו הרביעית מיום 27.11.14 הוא רק מאשר כי שומעים אותו ואת נימר בקלטת העימות.

בקלטת העימות עם נימר מיום 25.11.14 אומר הנאשם כי נימר התקשר אליו ואמר שהמתלונן חייב לאבא שלו כסף, לאחר מכן עלו הוא, נימר ועלקם לרכב ונסעו להביא את הכסף. **"...אנחנו לא יודעים שזה הולך לקרות"** (עמ' 4 לתמליל, ש' 37). ליד הבית של הבן אדם הגיעו עוד שניים, שישבו לבד ממול, והם חיכו עד שהמתלונן יגיע בערך חצי שעה, ארבעים דקות. הוא לא ידע שיהיו יריות ולא ידע שיש עוד אנשים שהמתלונן חייב להם כסף. הוא התרחק בזמן היריות, האשה הגיעה ואמרה שרוצה את הדברים והם אמרו לה שהם נשבעים שלא ידעו שזה מה שיקרה והורידו לה את הדברים מתא המטען. הסכין שנימר החזיק היא של עלקם. נימר מציין בעימות כי לקח את הסכין מעלקם כדי שלא ידקור.

חבורה אחת או שתיים?

30. מחקירתו הראשונה של הנאשם במשטרה עולה תמונה ברורה כי אירוע השוד התרחש על ידי חבורה אחת. אכן כפי שנאמר כבר בחקירה הראשונה מביתו של נימר יצאו הנאשם, נימר ועלקם בלבד, אך גם נאמר בחקירה זו כי הם נסעו ברכב מטעם משפחת אבו עסב, אביו של נימר וגם אותו נהג אף אומרים להם עובר ליציאה שהם יקחו את הג'יפ ושעלקם, נימר והנאשם לא יעשו שום דבר (ר' תמליל חקירה מיום 18.11.14, DVD 9, עמ' 6, ש' 22-6). תמיכה לכך מצויה בחקירתו השנייה של הנאשם ממנה עולה כי הם ממתנים בחצר הבית של משפחת אבו עסב עד שיגיע המתלונן.

מי שעומד בקשר עם מי ממשפחתו/מכריו של המתלונן על מנת לדעת מתי ישוב הוא דווקא אחד ממשפחת אבו עסב (ר' תמליל חקירה מיום 23.11.14, עמ' 17, ש' 4-8). אכן בחקירתו השלישית מדגיש הנאשם כי הם היו שלושה ואת השניים האחרים אינו מכיר, הגם שמאשר גם כאן כי הגיעו לבית של משפחת אבו עסב עובר לאירוע, ואולם חקירה זו נערכת לאחר העימות בינו לבין נימר ומשקלה על כן פחות.

בניגוד לדבריו בחקירות במשטרה, גירסתו בבית המשפט כיצד ועם מי הגיע למקום האירוע אינה תואמת אף את זו של נימר. בעוד שהוא עצמו מתאר כי עלה לשער מחנה הפליטים ברגל ומשם נסעו ובדרך ראו את עלקם (ר' עמ' 87 לפרוטוקול), נימר מעיד כי רק הנאשם נסע ברכב עקב מצבו הבריאותי ואילו הוא עצמו הלך ברגל ופגש את עלקם (ר' עמ' 25 לפרוטוקול).

31. במהלך האירוע, כך על פי הודעותיו הראשונה והשנייה של הנאשם במשטרה, עלקם מאיים בסכין, על המתלוננת ועל הילדים. כך גם עולה מתמליל העימות עם נימר. גם בעדותו בבית המשפט מאשר הנאשם כי עלקם החזיק בסכין בעת האירוע (עמ' 90, ש' 16) וכי נעשה שימוש בסכין בעת האירוע (עמ' 84, ש' 21; ש' 29-31, עמ' 93, ש' 11-13). עלקם לגירסתו של הנאשם בבית המשפט הוא חלק מחבורתו שלו ולא מהחבורה הנוספת. יצוין כי גירסא זו שבבית המשפט שונה אף מתשובתו של הנאשם לכתב האישום שם למעשה הוא אך מאשר כי הוא ונימר הגיעו יחד למקום וכי כל האחרים במקום היו החבורה האחרת.

32. על פי חקירתו הראשונה הנאשם עצמו ניגש, לאחר שנשמעו יריות, אל רכב המתלונן, אמר לו שהם נשלחו ממשפחת אבו עסב וכי עליו לתת או את הכסף או את הג'יפ. מדובר בהתנהלות המלמדת באופן מובהק על היותו של הנאשם חלק מחבורה אחת שהגיעה לביצוע השוד.

כשנשאל במהלך עדותו בבית המשפט למה אמר את הדברים האמורים לנהג במהלך האירוע לא נתן כל הסבר, ודאי לא משכנע אלא אך השיב "אני לא יודע, אני לא זוכר. אני לא לקח לי זמן, רק הגעתי ליד הג'יפ ובאותו רגע חזרתי בחזרה מליד הג'יפ" (עמ' 86, ש' 10-13).

33. בסיומו של האירוע הנאשם, נימר ועלקם עולים לג'יפ שנשדד ונוסעים בו, גם אם מרחק קצר ביותר. הנאשם מעיד על כך הן בחקירותיו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט.

כשנשאל בחקירתו בבית המשפט מדוע עלה על הג'יפ שנשדד עם תום האירוע השיב כי כך עשה שכן עקב ניתוח אותו עבר לא יכול היה לרוץ מהמקום, החלו להתאסף אנשים והוא חשש כי יקבל מכות. הסבר זה מעורר קושי ואינו משכנע. ראשית, מדוע אותה קבוצה נוספת לטענתו תאפשר לו לאחר אירוע שוד לעלות לרכב שנשדד ועל פי האמור בחקירתו עוד נסעו ברוורס אליו (ר' תמליל חקירה מיום 23.11.14, עמ' 14, ש' 18-20). שנית, הנאשם בחקירתו במשטרה לא ציין את דבר הניתוח כסיבה לעליה לג'יפ, והסבר זה עולה לראשונה בעדותו בבית המשפט. שלישית, לא ברור אם כך הם פני הדברים מדוע לאחר מטרים ספורים ירד מהרכב כגירסתו והלך מרחק לא קטן ברגל בחזרה לביתו.

34. כל השתלשלות האירועים כמפורט לעיל, ההגעה למקום וההמתנה בו למתלונן, הפעולות במהלך האירוע והתנהלותם של הנאשם, נימר ועלקם עם סיומו, אינה מתיישבת עם שתי חבורות, שנפגשו במקרה, לגבות חובות מאותו אדם, כסף או ג'יפ תמורתו, לאחר חצות הלילה.

גם צפייה בקלטת האירוע אשר צולם במצלמות האבטחה של בית המתלוננים תומכת במסקנה זו. צפייה בקלטת מעלה

כי מדובר בחבורה אחת שהקיפה את האוטו במהלך השוד ופעלה במאוחד.

35. הנאשם כאמור העיד בבית המשפט כי בחקירתו הראשונה במשטרה היה לא מרוכז, כי רב החקירה הראשונה אינה נכונה וכי אמר מה שאמר כדי להתפטר וללכת. דברים אלו אינם מתיישבים עם תמליל החקירה הראשונה אשר עולה ממנו כי הנאשם העיד בשטף ובאופן קולח לגבי האירועים ומסר מידע, לעיתים אף מיוזמתו, כאשר בד בבד ניסה למזער את חלקו ושלא למסור מידע לא מדויק (ר' עמ' 10, 12, 13). גם צפייה בקלטת החקירה אינה מתיישבת עם טענתו של הנאשם שכן הוא נראה בה מרוכז ומגיב באופן מיידי ונינוח, לעיתים בהרחבה, לשאלות החוקר.

הסבריו של הנאשם במהלך עדותו לדברים שמסר במהלך חקירתו במשטרה אינם משכנעים. מעבר למפורט לעיל בכל הנוגע לדברים שאמר לנהג במהלך השוד ולעליתו לג'יפ עם תום האירוע כשנשאל מדוע בחקירתו הראשונה אמר כי "...הלכנו לוויילה והתחלנו לדבר על מה שהולך לקראת" הוא משיב כי "האזור הזה הכביש הזה מפורסם באזור של הוילה. הכביש והאזור". ובהמשך מסביר כי באזור זה של מחנה הפליטים אין וילות (עמ' 82, ש' 25 - עמ' 83, ש' 2).

מסקנתי היא איפוא כי יש להעדיף את גירסתו הראשונה של הנאשם במשטרה, גירסא המתיישבת עם העולה מהקלטת ומלמדת כי מדובר היה בחבורה אחת ולא שתיים.

מודעותו של הנאשם

36. גם בחקירתו הראשונה במשטרה הנאשם שב והדגיש כי הירי היה מפתיע וכי לא ציפה לכך. הוא אומר זאת גם כשגירסתו לגבי השתלשלות האירועים מפורטת, קולחת, וקושרת אותו ואחרים לאירוע. כבר בחקירתו הראשונה במשטרה הוא מציין כי אילו ידע שיהיו יריות לא היה בא ללא כסוי פנים בשים לב לכך שקיימות מצלמות במקום. לעניין זה אין למעשה בנמצא ראייה אחרת ויש מקום לקבל גירסא זה לעניין עצם הירי.

עם זאת, הנאשם מודע עובר להגעתו למקום האירוע כי עומדים לקחת מהמתלון כסף או רכב. מדובר בשעת לילה מאוחרת, אכן חודש הרמדאן, אך בכל זאת שעת לילה מאוחרת. אין המדובר במפגש מתואם עם המתלון שכן ממתינים פרק זמן לא מבוטל למתלון ומשפחתו, והם יודעים כי המתלון עומד להגיע מאחר ואביו של נימר בקשר עם קרוב משפחה של המתלון, לא עם המתלון עצמו (ר' תמליל חקירת הנאשם מיום 18.11.14, DVD 9, עמ' 7, ש' 8-16). הנאשם לכל הפחות מודע לכך שעלקם המגיע יחד עימו לאירוע מחזיק בסכין (ר' עמ' 90 לפרוטוקול, ש' 16), והוא יודע כי מגיעים חמישה אנשים לקחת כסף או רכב. מהנסיבות עולה כי אין המדובר ב"תשלום" מרצון, אלא בנטילה לכל הפחות בדרך של איום והנאשם על פי ההנחה הנוחה ביותר עבורו נמנע מלערוך כל בירור בעניין זה ולכל הפחות עוצם עיניו מלראות את המתרחש, עצימת עיניים השקולה למודעות (ר' סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; ע"פ 5529/12 אהרן אוהב ציון נ. מדינת ישראל, בעמ' 30 ואילך; ע"פ 7704/13 יעקב מרגולין נ. מדינת ישראל, בעמ' 63 ואילך; ש"ז פלר, יסודות בדיני עונשין, (כרך א', 1984), בעמ' 519 ואילך).

זאת ועוד. גם אם עובר לתחילת האירוע אין הנאשם מודע לכך שייעשה שמוש באקדח ויהיו יריות (ואין בעובדת השימוש באקדח כדי לשנות מאופיו של האירוע), במהלך האירוע לאחר היריות, כאשר ודאי אין כל הנחה לקיומה של הסכמה מצד המתלון, כפי שמאשר גם הנאשם (ר' חקירה מיום 18.11.14, DVD 7, עמ' 19, ש' 1-3), הנאשם עצמו פונה למתלון ואומר לו למסור את הרכב או את הכסף וכי הם נשלחו על ידי משפחת אבו עסב.

37. אין בידי לקבל את הטענה ולפיה העובדה שהנאשם הגיע למקום ללא כיסוי ראש והוריד דברים מתא המטען של

הרכב יש בה כדי להוליך למסקנה אחרת. גם אם אכן הגיע הנאשם לאירוע ללא כסוי ראש (בהודעתו הראשונה במשטרה מסר גירסא אחרת ומקלטת האירוע לא ניתן לוודא כך או אחרת) וגם אם אכן הוריד חפצים מתא המטען, מעבר לכך שעדותו של הנאשם בעניין זה אינה תואמת את עדותן של המתלוננת ובתה ואף לא את העולה מקלטת האירוע בה ניתן לראות במובהק כי המתלוננת ובתה הן אלו שלקחו את השקיות מהמכונת לביתן, אין המדובר בנתונים שיש בהם כדי להטיל ספק במודעותו של הנאשם לאופיו של האירוע כאירוע שוד. בהקשר זה יצוין כי הורדת החפצים בוצעה לאחר שנשמעו יריות והיה ברור גם על פי גרסת הנאשם אופיו המלא של האירוע.

38. לאור האמור הנאשם היה חלק מחבורה אשר הגיעה למקום במטרה לשדוד את רכבו של המתלונן, ואכן נטלה את רכבו של המתלונן אשר הגיע לביתו ביחד עם אשתו וילדיו וזאת לאחר שנורו מספר יריות באוויר וכאשר אחד מבני החבורה מחזיק בסכין.

יש בעובדות האמורות כדי לקיים את עבירת השוד לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירה האמורה.

**ניתנה והודעה היום, כ"ה תשרי
תשע"ז, 27/10/2016 במעמד
הנוכחים.
שירלי רנר, שופטת**